

หลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏฺโฐ

ชีวประวัติโดยสังเขป

อาจาริยบูชา

หลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏฺโฐ

พ.ศ. ๒๔๗๙ – พ.ศ. ๒๕๖๙

ชีวประวัติโดยสังเขป

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๖๙
จัดพิมพ์โดย วัดถ้ำเสือ จังหวัดกระบี่

หลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏฺโฐ

ขอน้อมบูชาพระรัตนตรัย

และขอน้อมถวายหนังสือเล่มนี้เป็นอาจาริยบูชา

แด่ พระเดชพระคุณ

หลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏฺโฐ

ผู้เป็นประทีปส่องทางธรรม

แก่ศิษยานุศิษย์ทั่วโลก

คณะศิษยานุศิษย์

คำนำ

คณะผู้จัดทำซึ่งประกอบด้วยศิษยานุศิษย์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏฺโฐ ในประเทศสหรัฐอเมริกาและไต้หวัน ได้รับความเมตตาอนุเคราะห์จากพระธรรมวชิรพุทธาคม (ท่านเจ้าคุณชัย ปุรินฺทโก) ให้จัดพิมพ์หนังสือชีวประวัติโดยสังเขปของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ผู้เปรียบประดุจประทีปส่องทางธรรมแก่ศิษยานุศิษย์ ทั้งฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อเผยแผ่เป็นธรรมทานแก่พุทธศาสนิกชนและผู้สนใจใฝ่ธรรมทั่วโลก

หนังสือชีวประวัติเล่มนี้จัดทำเป็น ๔ ภาษา คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาอินโดนีเซีย โดยเรียบเรียงจากต้นฉบับสองฉบับ ได้แก่ หนังสือบันทึกลำดับเหตุการณ์ในชีวิตของหลวงพ่อ ซึ่งศาสตราจารย์หลิน ฉงอัน และคณะ แห่งประเทศไต้หวัน ได้เรียบเรียงและจัดพิมพ์เผยแผ่ไว้แล้ว และฉบับร่างซึ่งไช่เจ๋อเชิง และคณะ ได้นำหนังสือดังกล่าวมาปรับปรุง ขยายความ และเพิ่มเติมเนื้อหาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

พระเดชพระคุณหลวงพ่อเป็นพระมหาเถระผู้อุทิศกายถวายชีวิตแด่พระรัตนตรัย ได้บำเพ็ญศาสนกิจด้วยการนำแก่นธรรมแห่งพระพุทธศาสนามาเผยแผ่แก่ชาวไทยและชาวโลกอย่างต่อเนื่องยาวนาน ตราบจนสิ้นอายุขัย คำสอนของท่านเรียบง่าย ลึกซึ้ง และสามารถน้อมนำไปปฏิบัติได้จริงในชีวิตประจำวัน

ในวาระที่ท่านละสังขารเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๖๙ เหล่าศิษยานุศิษย์ขอน้อมรำลึกถึงพระคุณอันหาที่สุดมิได้ และกราบถวายความอาลัยด้วยความเคารพรัก เทิดทูน และกตัญญูกตเวทิตาอย่างสุดซึ้ง

หากหนังสือ “หลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏฺโฐ ชีวประวัติโดยสังเขป” เล่มนี้ ก่อให้เกิดประโยชน์และความเจริญงอกงามในทางใดทางหนึ่ง กองบรรณาธิการขอน้อมถวายคุณความดีนั้นเป็นอาจาริยบูชาแด่พระเดชพระคุณหลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏฺโฐ ผู้สถิตอยู่ในดวงใจของศิษยานุศิษย์ตลอดไป

กองบรรณาธิการ
พระวุฒิชัย วุฑฺฒิญาโณ
พระชัยยุทธ ชยธโร, ดร.
ศ. หลิน ฉงอัน
ภิกษุณี ต้าชัน
ไช่ เจ๋อเชิง และคณะ
ดร. พญ. สุกัญญา คันธาวัฒน์
ดร. คริส อิสกานดาร์

สารบัญ

ภาคที่ ๑ · ชีวประวัติ

บทที่ ๑ ชาติกำเนิดและวงศ์ตระกูล ๑๒
บทที่ ๒ ปฐมบทแห่งชีวิต ๑๔
บทที่ ๓ การอุปสมบทและการบำเพ็ญเพียร ๑๘
บทที่ ๔ เมตตาธรรมในห้วงแห่งความขัดแย้ง ๒๒
บทที่ ๕ กำเนิดวัดถ้ำเสือ ๒๘
บทที่ ๖ ธรรมะไร้พรมแดน ๓๑
บทที่ ๗ การจาริกแสวงบุญและพระบรมสารีริกธาตุ ๓๖
บทที่ ๘ ภารกิจเผยแผ่ธรรมทั่วโลก ๓๙
บทที่ ๙ ปัจฉิมวัย ๔๙
ลำดับเหตุการณ์สำคัญ ๕๒
เส้นทางธรรมรอบโลก ๕๔
“ออแอ ออออา เมตตา พุทโธ” ๕๙

ภาคที่ ๒ · ปัจฉิมบท

บันทึกความทรงจำและธรรมโอวาท ๖๐
บทที่ ๑ บำเพ็ญภาวนาในป่าลึก และบททดสอบแห่งความเป็นความตาย ๖๑
บทที่ ๒ น้อมรับคำสั่งเสียของหลวงพ่อ มุ่งสร้างวัดอย่างเงียบสงบ ๖๕
บทที่ ๓ ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย อาศัยพลังจิตระงับเวทนา ๖๙

ภาคที่ ๑ · ชีวประวัติ

หลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏฺโฐ

พ.ศ. ๒๔๗๙ – พ.ศ. ๒๕๖๙

ชีวประวัติโดยสังเขป

บทที่ ๑

ชาติกำเนิดและวงศ์ตระกูล

หลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏฺโฐ เป็นพระมหาเถระแห่งภาคใต้ผู้เป็นที่เคารพของศิษยานุศิษย์และสาธุชน ท่านถือกำเนิดเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ.๒๔๗๙ ที่บ้านปากนคร ตำบลท่าไร่ อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช บิดาชื่อ “เพชร” นามสกุล “ชลสาคร” มารดาชื่อ “ต้า” นามสกุล “แซ่ผู่”

ปู่ของท่านชื่อ “ยันตระ ชาคระ” เกิดในครอบครัวพราหมณ์โหราจารย์ในประเทศเนปาล ย่าของท่านชื่อ “เพ็ง” มาจากครอบครัวโหราจารย์ในประเทศไทย ตาของท่านชื่อ “ยี่” เป็นชาวจีนจากเกาะไหหลำ ผู้มีจิตเมตตาและใฝ่ปฏิบัติธรรม ส่วนยายชื่อ “พรหม ลิม” เป็นชาวคริสต์จากประเทศลาว หลวงพ่อจึงสืบเชื้อสายมาจาก ๔ ชนชาติ ได้แก่ เนปาล ไทย จีน และลาว

บิดาของท่านเป็นหมอพื้นบ้านในชนบท ทั้งบิดาและมารดาต่างเป็นผู้ใฝ่ปฏิบัติสมาธิภาวนาในพระพุทธศาสนา

ทั้งสองมีบุตรธิดารวม ๗ คน ได้แก่

๑ พระมณี เกิดเมื่อปี พ.ศ.๒๔๗๓ จำพรรษาอยู่ในประเทศมาเลเซีย (มรณภาพแล้ว)

๒ นางจำรัส

๓ นางจำปี เคยบวชเป็นแม่ชีและจำพรรษาอยู่ที่วัดถ้ำเสือ

๔ พระจำนงค์ เกิดเมื่อปี พ.ศ.๒๔๗๗ (มรณภาพแล้ว)

๕ หลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏฺโฐ เกิดเมื่อปี พ.ศ.๒๔๗๙ ต่อมาเป็นผู้บุกเบิกวัดถ้ำเสือ จังหวัดกระบี่

๖ นางจำนันท์

๗ เด็กชายจำเริญ ถึงแก่กรรมเมื่ออายุได้ ๑๔ วัน

บทที่ ๒

ปฐมบทแห่งชีวิต

หลวงพ่อจำเนียรได้รับการฝึกให้นั่งกรรมฐานตั้งแต่อายุ ๓–๔ ขวบ เนื่องจากบิดาของท่านเคยดำรงสมณเพศและเป็นพระธุดงค์อยู่ ๑๒ พรรษา ก่อนจะลาสิกขามาครองเรือน บิดามีความเชี่ยวชาญในโหราศาสตร์ และสามารถใช้สมาธิประกอบการพยากรณ์ดวงชะตาได้อย่างแม่นยำ อีกทั้งยังมีความรู้ในการรักษาผู้ที่เชื่อว่าถูกคุณไสย ผู้ที่เจ็บไข้ได้ป่วยต่างพากันมาขอรับการรักษาด้วยยาสมุนไพร จนชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่ว

เมื่อบิดาตรวจดูดวงชะตาของบุตรชายคนนี้ ก็หยั่งรู้ว่าเด็กน้อยมีบุญบารมีสั่งสมมาแต่อดีต ภายภาคหน้าจะได้เป็นผู้นำและเป็นกำลังสำคัญของพระพุทธศาสนา ไม่มีผู้ใดทำร้ายได้ แต่ก็ต้องระวัง เพราะหากคบคนไม่ดี อาจกลายเป็นโจรผู้มีอิทธิพลที่ฆ่าคนได้ และยากที่ใครจะติดตามจับกุมได้

ด้วยเหตุนี้ หลวงพ่อจึงได้รับการฝึกฝนอย่างหนักมาตั้งแต่วัยเด็ก เนื่องจากบ้านตั้งอยู่ริมคลองใกล้ทะเลและต้องสัญจรทางน้ำอยู่เสมอ ท่านจึงเริ่มหัดว่ายน้ำตั้งแต่อายุเพียง ๑ ขวบ โดยบิดาโยนท่าน

ลงไปในน้ำพร้อมมะพร้าว ๒ ลูกไว้ให้เกาะประคองตัว แล้วให้ตะเกียกตะกายเข้าหาฝั่งเอง เพียงไม่กี่วันท่านก็ว่ายน้ำเป็น

เพื่อฝึกให้กล้าหาญไม่หวาดกลัว บิดาให้ท่านลงไปในคลองที่มีจระเข้ และลงทะเลที่มีฉลามเสือ นอกจากนี้ยังฝึกให้เพ่งกสิณ เพ่งดวงอาทิตย์ และถ่ายทอดวิชาที่บิดาได้ร่ำเรียนมาสมัยเป็นพระธุดงค์ ได้แก่ คาถาอาคม โหราศาสตร์ และการใช้ยาสมุนไพรแผนโบราณ

พ.ศ. ๒๔๘๔

ในปี พ.ศ.๒๔๘๔ เมื่ออายุ ๕ ขวบ ท่านนั่งสมาธิตลอดคืน จนจิตสงบและสว่างไสว ได้สัมผัสปีติสุขอย่างยิ่งในฌาน ตั้งแต่นั้นมาท่านก็รักการทำสมาธิ และมักแอบไปนั่งสมาธิในป่าช้า

พ.ศ. ๒๔๘๕

ในปี พ.ศ.๒๔๘๕ เมื่ออายุ ๖ ขวบ ๔ เดือน มารดาของท่านถึงแก่กรรมหลังคลอดบุตรคนสุดท้องได้ ๗ วัน บิดาโศกเศร้าอย่างยิ่งจนอารมณ์แปรปรวน หลวงพ่อจึงแนะนำให้บิดาหามารดาเลี้ยงมาช่วยดูแลบ้าน มารดาเลี้ยงสอนให้ท่านอ่านเขียนหนังสือด้วยความพากเพียร ท่านจึงอ่านออกเขียนได้และคิดเลขเป็นภายในเวลาเพียง ๑๔ วัน

ท่านเรียนคาถาคุ้มครองตัวจาก “ตาอ้น” บิดาของมารดาเลี้ยง และเริ่มเรียนบทสวดมนต์ในพระพุทธศาสนาจากบิดาของตน

เมื่ออายุใกล้ ๗ ขวบ ท่านตั้งใจจะบรรพชา ด้วยเห็นว่าชีวิตนักบวชจะทำให้มีเวลาทำสมาธิมากขึ้น ได้สัมผัสความสว่างและความ

สุขภายใน และพ้นความทุกข์จากการสูญเสียมารดา แต่บิดาไม่อนุญาต เพราะอยากให้ช่วยดูแลครอบครัวก่อน

ตั้งแต่อายุ ๘ ขวบ ท่านก็รับภาระแทนบิดา ทั้งดูดวง รักษาโรคด้วยสมุนไพร ช่วยผู้ที่เชื่อว่าถูกคุณไสย ทำประมง และรับจ้างนำเงินไปส่งธนาคาร เพื่อเลี้ยงดูครอบครัวและเครือญาติ

ในขณะเดียวกัน ท่านได้ศึกษา “ธรรมะฟอกจิต ๕ ประการ” จากพระธุดงค์รูปหนึ่ง เพื่อยกระดับจิตใจและชีวิต รวมทั้งเรียนคำสอนเรื่อง “เมตตาธรรม ๔ ประการ” จาก “ตาอ้น” ฆราวาสผู้ปฏิบัติธรรม และตั้งปณิธานว่าจะปฏิบัติตามตลอดชีวิต

เมื่ออายุ ๙ ขวบ ท่านเริ่มเดินทางไปศึกษาพระไตรปิฎกที่วัดพระมหาธาตุวรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านราว ๑๕ กิโลเมตร ไป–กลับเป็นระยะทางประมาณ ๓๐ กิโลเมตร[๑] บางครั้งอาศัยรถหรือเรือ แต่ส่วนใหญ่ท่านวิ่งไป ต่อมาท่านยังได้ศึกษาที่วัดนารีประดิษฐ์ใกล้บ้าน ซึ่งมีตู้พระไตรปิฎกฉบับสมบูรณ์ ท่านศึกษาพระไตรปิฎกด้วยตนเองต่อเนื่องราว ๑๒ ปี จนถึงวัยอุปสมบท

ตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ ท่านจับจระเข้ขาย[๒] เพื่อจุนเจือครอบครัว จนอายุราว ๑๐ ขวบจึงเลิก ตามคำเตือนของผู้ใหญ่ว่าเป็นการก่อ

---

๑. ฉบับภาษาจีนที่พิมพ์เผยแผ่แล้วระบุระยะทางไว้ราว ๒๐ กิโลเมตร ซึ่งถอดมาจากคำบอกเล่าของหลวงพ่อ

๒. ฉบับภาษาจีนที่พิมพ์เผยแผ่แล้วระบุว่าท่านจับ “ปลาไหล” ขาย ไม่ใช่ “จระเข้”

บาปกรรม จากนั้นท่านออกทะเลทำประมงจนอายุ ๑๘ ปี มีเรือประมงของตนเอง ๒ ลำ และลูกเรือราว ๒๐ คน ในช่วงนี้ท่านยังหันมาสนใจวิทยาศาสตร์ด้วย ท่านเคยถูกงูทะเลกัดเมื่ออายุ ๑๗ ปี และถูกลิงตัวเล็กกัดนิ้วเมื่ออายุ ๑๘ ปี

หลวงพ่อเคยให้สัญญากับบิดาไว้ว่าจะรอจนบิดาสิ้นชีวิตก่อนจึงจะบวช ในปี พ.ศ.๒๕๐๐ เมื่อท่านอายุ ๒๑ ปี บิดาซึ่งสุขภาพทรุดโทรมมาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๙๙ ก็ถึงแก่กรรม หลังเสร็จงานศพ ท่านตัดสินใจอุปสมบทอย่างแน่วแน่ จึงบอกพี่ชายว่า “ทรัพย์สินและที่ดินส่วนใดที่ต้องการก็เอาไปได้ ที่เหลือให้แจกคนยากจนทั้งหมด เราจะไม่พกเงินติดตัวไปเลย” และประกาศว่า

“เราจะไม่ใช้ชีวิตฆราวาสอีกแล้ว
เราจะบวชและจะไม่สึกอีกเลย”

บทที่ ๓

การอุปสมบทและการบำเพ็ญเพียร

พ.ศ. ๒๕๐๐

เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๐๐ หลังบิดาถึงแก่กรรมได้เพียงสองสัปดาห์ หลวงพ่อจำเนียรอุปสมบทในพระอุโบสถวัดนารีประดิษฐ์ ตำบลท่าไร่ อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยมีพระครูกาเดิม วัดบูรณาราม เป็นพระอุปัชฌาย์ และพระครู

ประดิษฐ์สุวรรณวัตร เจ้าอาวาสวัดนารีประดิษฐ์ เป็นพระกรรมวาจาจารย์ ท่านตั้งใจจะออกธุดงค์ตั้งแต่วันแรกที่บวช แต่เจ้าอาวาสไม่อนุญาต ท่านจึงรับปากว่าจะอยู่อุปัฏฐากเจ้าอาวาสที่วัดนี้ ๗ ปี ตลอดเวลาดังกล่าว ท่านปฏิบัติกิจของสงฆ์อย่างเคร่งครัด สอบได้นักธรรมชั้นตรีในพรรษาแรก กลางวันทำหน้าที่สอนสามเณรและต้อนรับญาติโยม กลางคืนไปทำสมาธิในป่าช้าตามลำพัง ท่านศึกษาการปฏิบัติสมาธิหลากหลายแนวทางจากครูบาอาจารย์ผู้มีภูมิธรรมหลายรูป ได้แก่ การดูท้องพองยุบ การกำหนดแยกนามรูป แนวธรรมกาย และการบริกรรมพุทโธ

ในพรรษาที่ ๔ ท่านยังได้เรียนกสิณดินและกสิณลมจากหลวงพ่อแดง ธมฺมโชโต อดีตเจ้าอาวาสวัดเชิงเขา อำเภอบาเจาะ จังหวัดนราธิวาส พระธุดงค์สายป่าผู้มีชื่อเสียงด้านกสิณ หลวงพ่อแดงไม่เคยพำนักอยู่ที่ใดเป็นเวลานาน บางครั้งจู่ ๆ ก็ปรากฏตัวให้เห็น บางครั้งเพียงละสายตาชั่วครู่ก็หายไปแล้ว

พ.ศ. ๒๕๐๗

ในปี พ.ศ.๒๕๐๗ เมื่ออายุ ๒๘ ปี หลังครบ ๗ ปีตามที่ตั้งใจไว้ที่วัดนารีประดิษฐ์ หลวงพ่อเดินทางไปวัดชายนา จังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อศึกษาวิปัสสนากับพระอาจารย์แป้น ธมฺมธโร (พ.ศ.๒๔๕๖–๒๕๔๘) พระวิปัสสนาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งพระพุทธศาสนาเถรวาท ก่อนเริ่มปฏิบัติ พระอาจารย์แป้นขอให้หลวงพ่อละวิชาไสยเวท การรักษาโรค และโหราศาสตร์ที่ร่ำเรียน

มาตั้งแต่เด็กทั้งหมด เพื่อมุ่งเจริญวิปัสสนาเพียงอย่างเดียว ซึ่งท่านก็รับปากและปฏิบัติตาม พระอาจารย์แป้นสอนสติปัฏฐาน ๔ ตามแนวมหาสติปัฏฐานสูตรอย่างละเอียดถี่ถ้วน และอธิบายมรรคมีองค์ ๘ ได้อย่างลึกซึ้งน่าอัศจรรย์

ในพรรษาแรกที่วัดชายนา หลวงพ่อมีความก้าวหน้าครั้งสำคัญในการปฏิบัติ คือได้ค้นพบ “ทางสายกลาง” พระอาจารย์แป้นเห็นว่าหลวงพ่อปฏิบัติอย่างจริงจังและเข้าใจคำสอนอย่างลึกซึ้ง ครั้นพระอาจารย์แป้นต้องกลับไปสร้างวัดไทรงามธรรมธาราม จังหวัดสุพรรณบุรี จึงมอบหมายให้หลวงพ่อทำหน้าที่พระวิปัสสนาจารย์อบรมพระภิกษุ สามเณร และแม่ชีของวัดชายนาแทนตน

พ.ศ. ๒๕๐๙

ราวปี พ.ศ.๒๕๐๙ เมื่ออายุ ๓๐ ปี ขณะยังจำพรรษาอยู่ที่วัดชายนา หลวงพ่อตั้งสัจจะว่าจะไม่นอนราบและไม่เอนกายเป็นเวลา ๓ ปี เพื่อชดเชยความประมาทที่เคยนอนหลับจนพลาดโอกาสให้พรแก่ญาติโยมผู้ตั้งใจมากราบลา และเพื่ออุทิศเวลาทั้งหมดรับใช้ผู้อื่น ต่อมาขยายเป็น ๗ ปี และ ๙ ปีตามลำดับ

บทที่ ๔

เมตตาธรรมในห้วงแห่งความขัดแย้ง

พ.ศ. ๒๕๐๙

ในปี พ.ศ.๒๕๐๙ เมื่อหลวงพ่อจำเนียรอายุ ๓๐ ปี เกิดความขัดแย้งทางการเมืองขึ้นในภาคใต้ของประเทศไทย โดยเฉพาะในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งเป็นฐานที่มั่นสำคัญของผู้ก่อความไม่สงบฝ่ายคอมมิวนิสต์ ตัวท่านเองก็ตกเป็นเป้าหมายการลอบสังหารหลายครั้ง ในเดือนพฤศจิกายนปีนั้น ท่านจึงย้ายจากวัดชายนา จังหวัดนครศรีธรรมราช ไปยังวัดสุคนธาวาส อำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามคำนิมนต์ของพระสมุห์สมบัติ ปภสฺสโร รองเจ้าอาวาส เพื่อช่วยเหลือชาวบ้านที่กำลังประสบภัยจากการถูกคุกคาม บ้างถูกเจ้าหน้าที่ฆ่าตาย บ้างถูกฝ่ายผู้ก่อความไม่สงบสังหาร บางวันมีการยิงปะทะกันจนมีผู้เสียชีวิตหลายราย

ท่านพยายามทุกวิถีทางที่จะปกป้องชาวบ้านมิให้ถูกฆ่าอย่างไม่เป็นธรรม และชี้ทางที่ถูกต้องแก่ผู้ที่หลงผิดเพราะความเข้าใจคลาดเคลื่อน

ก่อนจะย้ายไปวัดสุคนธาวาส ในราวเดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๐๙ ท่านได้ไปกราบพ่อท่านคล้าย วาจาสิทธิ์ (พ.ศ.๒๔๑๙–๒๕๑๓) พระเถระผู้เป็นที่เคารพยิ่ง ณ วัดจันดี จังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อขอเรียนวิชาปลุกเสกแบบโลกุตระที่ไม่เสื่อมพลัง เมื่อได้รับการถ่ายทอดจนหมดสิ้นแล้ว หลวงพ่อจึงจัดทำวัตถุมงคลขึ้นเป็นครั้งแรกเพื่อช่วยชีวิตผู้คน และแจกจ่ายแก่ญาติโยมที่วัดชายนากว่า ๕๐๐ คน

เมื่อย้ายมาอยู่ที่วัดสุคนธาวาสแล้ว ท่านนำภาพถ่ายขาวดำขนาดเล็กของท่านใส่กรอบพลาสติก แล้วปลุกเสกตามวิธีที่พ่อท่านคล้ายสอนทุกประการ จากนั้นนำไปแจกจ่ายแก่ผู้คนในเขตอันตรายทุกฝ่าย

อย่างเสมอภาค ทั้งชาวบ้าน ผู้ก่อความไม่สงบ ตำรวจ และทหาร โดยรุ่นแรกจำนวน ๒,๐๐๐ ชิ้นแจกแก่ผู้หญิงและเด็ก เพื่อให้มีติดตัวไว้เป็นเครื่องประกันความปลอดภัย และเป็นขวัญกำลังใจ ผู้ที่ได้รับแจกต่างแคล้วคลาดปลอดภัยทุกคน

วัตถุมงคลรุ่นนี้จึงได้ชื่อว่า “รุ่นประกัน”

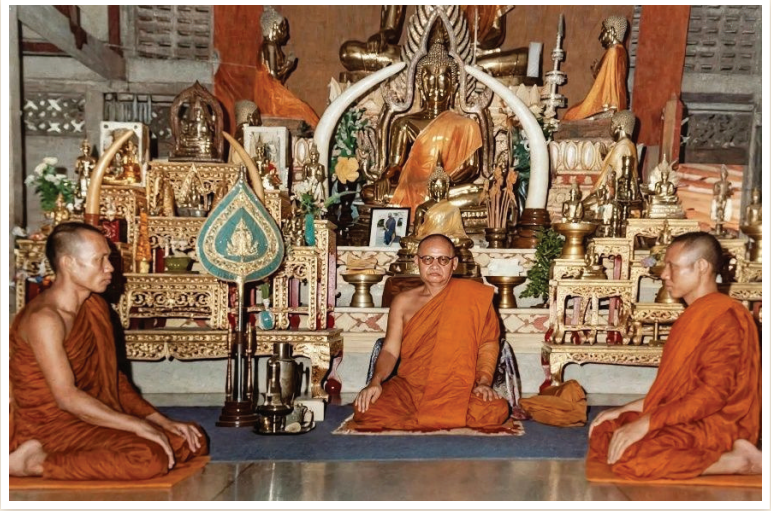
พ.ศ. ๒๕๑๒–๒๕๑๗

ระหว่างปี พ.ศ.๒๕๑๒–๒๕๑๗ หลังออกพรรษาแต่ละปี หลวงพ่อออกธุดงค์รวม ๖ ครั้ง ไปตามสถานที่ต่าง ๆ ในหลายจังหวัดทั้งในภาคเหนือและภาคอีสาน ไกลถึงจังหวัดเชียงราย และได้กราบนมัสการครูบาอาจารย์เกือบ ๒๐๐ รูป นอกจากนี้ยังไปกราบท่านพุทธทาสภิกขุ (พ.ศ.๒๔๔๙–๒๕๓๖) ณ สวนโมกขพลาราม จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นครั้งคราว นับตั้งแต่ครั้งแรกในปี พ.ศ.๒๕๐๘

พ.ศ. ๒๕๑๓

ในเดือนมีนาคม พ.ศ.๒๕๑๓ เมื่ออายุ ๓๔ ปี หลวงพ่อพร้อมด้วยพระสมุห์สมบัติ ปภสฺสโร นำคณะสงฆ์และญาติโยมเดินทางไป

วัดหนองป่าพง จังหวัดอุบลราชธานี เพื่อกราบหลวงพ่อชา สุภทฺโท (พ.ศ.๒๔๖๑–๒๕๓๕) และพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลา ๓ วัน ๒ คืน ท่านเกิดความเลื่อมใสศรัทธาในปฏิปทาข้อวัตรปฏิบัติของหลวงพ่อชา ซึ่งสมดุลทั้งด้านธรรมะและพระวินัย เมื่อท่านกราบขออนุญาตพาคณะพระภิกษุ สามเณร และแม่ชีมาปฏิบัติธรรมที่นี่ หลวงพ่อชากลับแนะนำให้ท่านเดินทางคืนสู่ภาคใต้ เพื่อสานต่อภารกิจคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างผู้ก่อความไม่สงบและผู้สนับสนุนกับฝ่ายบ้านเมือง โดยเฉพาะในจังหวัดนครศรีธรรมราช ท่านจึงเดินทางกลับวัดสุคนธาวาส

พระหีต ภูริปญฺโญ ศิษย์รูปหนึ่งของหลวงพ่อ (มรณภาพแล้ว) ได้กราบขอให้ท่านอยู่เป็นที่พึ่งของชาวใต้ ซึ่งสอดคล้องกับคำของ

พ่อท่านคล้าย เมื่อครั้งที่แม่ชีอิ่ม วีระโส กราบเรียนถามว่า “หากต่อไปพ่อท่านสิ้นบุญแล้ว จะให้ไปอยู่กับใคร” พ่อท่านตอบว่า “เมื่อเราสิ้นบุญแล้ว ยังมีพระหนุ่มรูปหนึ่งผู้มีบุญยิ่งกว่าเรา คืออาจารย์จำเนียร ซึ่งจะเป็นที่พึ่งของชาวใต้”

พ.ศ. ๒๕๑๔

ในปี พ.ศ.๒๕๑๔ แม้หลวงพ่อจะมีอายุ ๓๕ ปีแล้ว แต่ด้วยรูปร่างผอมบาง ผู้คนก็ยังมักเข้าใจผิดว่าท่านเป็นสามเณร จึงมีผู้แนะนำให้ท่านเพิ่มน้ำหนักเพื่อให้ดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้น

หลวงพ่อจึงตัดสินใจปรับเปลี่ยนรูปลักษณ์ โดยเปลี่ยนจากการฉันอาหารเรียบง่ายแบบพระวัดป่า มาฉันอาหารที่มีไขมันสูง พร้อมกับตั้งจิตเพ่งไปที่คำว่า “อ้วน” ภายในเวลาเพียง ๓๐ วัน น้ำหนักของท่านก็เพิ่มจาก ๔๕ กิโลกรัม เป็น ๖๐ กิโลกรัม[๓]

พ.ศ. ๒๕๑๕

ในปี พ.ศ.๒๕๑๕ เมื่อหลวงพ่ออายุ ๓๖ ปี ท่านพุทธทาสภิกขุได้แนะนำแจ็ก คอร์นฟีลด์ (Jack Kornfield) ให้เดินทางไปพบหลวงพ่อที่วัดสุคนธาวาส ต่อมาคอร์นฟีลด์ได้นำเรื่องราวของท่านไปเขียนไว้ในหนังสือ “Living Buddhist Masters” (พ.ศ.๒๕๒๐) ซึ่งภายหลังพิมพ์ใหม่ในชื่อ “Living Dharma” โดยหลวงพ่อได้รับการยกย่องให้เป็นหนึ่งในวิปัสสนาจารย์สำคัญร่วมสมัย ๑๒ ท่านจากไทยและเมียนมา และเป็นผู้อ่อนวัยที่สุดในบรรดาท่านเหล่านั้น

ตลอดเกือบ ๑๐ ปี ระหว่างปี พ.ศ.๒๕๐๙–๒๕๑๘ หลวงพ่อได้ช่วยคลี่คลายความขัดแย้งภายในประเทศ เฉพาะในช่วงปี พ.ศ.๒๕๐๙–๒๕๑๒ ผู้ก่อความไม่สงบและผู้สนับสนุนในพื้นที่รอบวัดสุคนธาวาสราว ๒๐,๐๐๐ คนได้วางอาวุธกลับคืนสู่สังคม ในที่สุดท่านก็โน้มน้าวให้ผู้ก่อความไม่สงบและผู้สนับสนุนในพื้นที่อื่นๆ ของภาคใต้วางอาวุธและเข้ารับการนิรโทษกรรมจากรัฐบาลไทยได้สำเร็จ

๓. ฉบับภาษาจีนที่พิมพ์เผยแผ่แล้วไม่มีเรื่องการเปลี่ยนรูปลักษณ์ด้วยการเพิ่มน้ำหนักนี้

บทที่ ๕

กำเนิดวัดถ้ำเสือ

พ.ศ. ๒๕๑๘

ในปี พ.ศ.๒๕๑๘ เมื่ออายุ ๓๙ ปี ขณะที่หลวงพ่อจำเนียรกำลังแสวงหาสถานปฏิบัติธรรมแห่งใหม่ ก็ปรากฏนิมิตอันชัดเจนถึงสถานที่แห่งหนึ่งในจังหวัดกระบี่ มีภูเขาล้อมรอบ มีถ้ำชื่อ “ถ้ำเสือ” และถ้ำอื่นอีกหลายแห่ง ท่านรู้สึกผูกพันกับสถานที่แห่งนั้นอย่างจับใจ ราวกับเคยรู้จักมาก่อน ท่านจึงมอบหมายให้พระหีตไปเสาะหาที่ตั้งสำนักสงฆ์ และหนึ่งในสถานที่ที่พระหีตพบก็คือถ้ำเสือ

เมื่อหลวงพ่อเดินทางมาถึงถ้ำเสือ ก็พบว่าสถานที่แห่งนี้ตรงกับนิมิตที่ท่านเคยเห็นทุกประการ และในวันที่ ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๑๘ ท่านได้นำคณะภิกษุสามเณร จำนวน ๕๓ รูป และแม่ชี จำนวน ๕๖ ท่าน จากวัดสุคนธาวาส มาตั้งศูนย์ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่นี่ ในระยะแรกนายพริ้ง อมรกุล ได้ถวายที่ดิน ๘ ไร่ ภายหลังจึงขยายเป็นพื้นที่กว่า ๒๐๐ ไร่ จากนั้นก็ค่อยๆ สร้างกุฏิที่พัก สถานที่สำหรับปฏิบัติธรรม และศาสนสถาน กระทั่ง ๑๐ ปีต่อมา ในปี พ.ศ.๒๕๒๘ จึงได้รับการยกฐานะเป็นวัดอย่างเป็นทางการ

พ.ศ. ๒๕๑๙

ในเดือนพฤษภาคม พ.ศ.๒๕๑๙ เมื่ออายุ ๔๐ ปี ท่านเริ่มสร้างบันไดคอนกรีตและหินทดแทนบันไดไม้เดิมที่ใช้ลงสู่หุบเขาด้านในของวัดถ้ำเสือ ซึ่งแล้วเสร็จภายในเวลาเพียง ๓ เดือน ส่วนบันไดขึ้นสู่ยอดเขาจำนวน ๑,๒๓๗ ขั้น สร้างขึ้นภายหลัง โดยมี

> พระอาจารย์วิฑูรย์ อาจารสุโภ[๔] ศิษย์สำคัญรูปหนึ่งของหลวงพ่อ เป็นผู้ดำเนินการ

๔. ฉบับภาษาจีนที่พิมพ์เผยแผ่แล้วใช้ชื่อว่า “พระอาจารย์วิฑูรย์ ปุญฺญมี”

บทที่ ๖

ธรรมะไร้พรมแดน

พ.ศ. ๒๕๑๙

ในเดือนตุลาคม พ.ศ.๒๕๑๙ หลังออกพรรษา หลวงพ่อจำเนียรเดินทางไปต่างประเทศเป็นครั้งแรก คือประเทศมาเลเซีย ตามคำนิมนต์ของพระอาจารย์ทอง เม่งซัม (มรณภาพแล้ว) เจ้าอาวาสวัดถ้ำรัศมี (光炽岩) พระไทยเชื้อสายจีน เพื่อประกอบพิธีแผ่เมตตาโปรดดวงวิญญาณของผู้เสียชีวิตจากเหตุดินถล่มที่เมืองอีโปห์

ต่อมา ในวันที่ ๒๒ ตุลาคมปีเดียวกัน ระหว่างพำนักอยู่ที่นั่น ท่านได้พบกับองค์กยัลวา กรรมาปะ ที่ ๑๖ รังจุง ริกเป ดอร์เจ (His Holiness the 16th Gyalwa Karmapa, Rangjung Rigpe Dorje) (พ.ศ.๒๔๖๗–๒๕๒๔) ณ วัดถ้ำรัศมี การพบกันครั้งนั้นช่วยให้ท่านเห็นความเชื่อมโยงระหว่างเหตุปัจจัยในอดีตกับภารกิจเผยแผ่ธรรมในอนาคต หลังจากนั้น หลวงพ่อได้รับนิมนต์ให้ไปเผยแผ่ธรรมในประเทศมาเลเซียเป็นประจำทุกปี

หลวงพ่อเดินทางไปปฏิบัติศาสนกิจอย่างกว้างขวาง โดยอบรมและสอนการปฏิบัติธรรมตามวัดและสถานปฏิบัติธรรมต่าง ๆ รวมทั้งหน่วยงานราชการที่นิมนต์ท่านไป

พ.ศ. ๒๕๑๘

ราวปี พ.ศ.๒๕๑๘ เมื่ออายุ ๓๙ ปี เริ่มมีผู้คนกล่าวขานกันว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านจึงนำวัตถุมงคลใส่ไว้ในกระเป๋าอังสะและแขวนไว้รอบตัว รวมกับของใช้ส่วนตัวในชีวิตประจำวันแล้วหนักประมาณ ๖๐ กิโลกรัม เพื่อให้ผู้คนคลายความยึดติดในภาพลักษณ์ของพระอรหันต์ ภาพนี้จึงกลายเป็นเอกลักษณ์ของท่านนับแต่นั้น

พ.ศ. ๒๕๒๑

ในปี พ.ศ.๒๕๒๑ เมื่ออายุ ๔๒ ปี ท่านเดินทางไปยังกรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย ตามคำนิมนต์ของพระอาจารย์ทอง วัดทรายขาว เพื่อประกอบพิธีอุทิศส่วนกุศลแก่ผู้เสียชีวิตจากเหตุภัยพิบัติที่ซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งหนึ่ง พร้อมทั้งแสดงธรรม

พ.ศ. ๒๕๓๑

ในปี พ.ศ.๒๕๓๑ เมื่ออายุ ๕๒ ปี ท่านได้รับนิมนต์จากญาติโยมของวัดไทยแห่งหนึ่งในรัฐอะแลสกา ประเทศสหรัฐอเมริกา ให้ไปให้คำแนะนำเกี่ยวกับกิจการและการบริหารจัดการวัด ต่อมาท่านยังได้รับนิมนต์ให้เดินทางไปยังองค์การบริหารการบินและอวกาศแห่ง

ชาติสหรัฐอเมริกา (NASA) ณ เมืองฮิวสตัน รัฐเท็กซัส เพื่อช่วยจัดการกับปัญหาที่กล่าวกันว่าเกี่ยวข้องกับ “พลังงานที่ผิดปกติ”

พ.ศ. ๒๕๓๗

ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๓๗ เมื่ออายุ ๕๘ ปี ท่านได้รับนิมนต์จากแจ็ก คอร์นฟีลด์ ให้ไปแสดงธรรมที่ศูนย์ปฏิบัติสมาธิ สปิริต ร็อก (Spirit Rock Meditation Center) รัฐแคลิฟอร์เนีย เป็นครั้งแรก โดยนำปฏิบัติตลอดหนึ่งวันเต็ม หลังจากนั้น ระหว่างปี พ.ศ.๒๕๓๘–๒๕๕๐ ท่านได้กลับไปที่ศูนย์แห่งนี้ทุกเดือนกรกฎาคม เพื่อนำปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเต็มวัน

พ.ศ. ๒๕๓๘–๒๕๔๖

ในช่วงปี พ.ศ.๒๕๓๘–๒๕๔๖ ท่านเดินทางไปประเทศเดนมาร์ก สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ เยอรมนี และฝรั่งเศส เพื่อสร้างธรรมสัมพันธ์

พ.ศ. ๒๕๓๙

ในปี พ.ศ.๒๕๓๙ เมื่ออายุครบ ๖๐ ปี หลังจากแบกวัตถุมงคลติดตัวมาราว ๒๑ ปี ท่านได้ลดน้ำหนักลงครึ่งหนึ่ง จากราว ๖๐ กิโลกรัม เหลือประมาณ ๓๐ กิโลกรัม

บทที่ ๗

การจาริกแสวงบุญ และพระบรมสารีริกธาตุ

พ.ศ. ๒๕๔๘

ในปี พ.ศ.๒๕๔๘ เมื่ออายุ ๖๙ ปี หลวงพ่อจำเนียรเดินทางไปเมืองนาลันทา ประเทศอินเดีย เพื่อสนับสนุนพระอาจารย์วิฑูรย์ อาจารสุโภ ในการก่อสร้างถนนสู่พระพุทธรูปองค์ดำ ปีถัดมาท่านกลับไปอีกครั้ง เพื่อประกอบพิธีอธิษฐานจิตเบื้องหน้าพระพุทธรูปองค์ดำ

ในราวช่วงเวลานั้น ท่านได้รู้จักรูธ เดนิสัน (Ruth Denison, พ.ศ.๒๔๖๕–๒๕๕๘) ครูสอนสมาธิผู้มีชื่อเสียงในรัฐแคลิฟอร์เนียตอนใต้ ท่านชื่นชมการปฏิบัติของเธอ และเมตตารับเธอไว้ศึกษาธรรมตามที่เธอกราบขอ ในการแสดงธรรม หลวงพ่อยังกล่าวถึงเธอบ่อยครั้ง โดยยกให้เป็นแบบอย่างที่ดีของผู้ที่หลุดพ้นได้ด้วยการรู้แจ้งธรรม

พ.ศ. ๒๕๕๐

ในปี พ.ศ.๒๕๕๐ เมื่อหลวงพ่ออายุ ๗๑ ปี คณะผู้แทนของท่านเดินทางไปประเทศไต้หวัน โดยมีพระเกริกพงศ์ เตชธมฺโม และ

พระอาจารย์งาม รตนญาโณ เป็นผู้ประสานงานกับพระดวงใจ ปญฺญาธโร แห่งวัดจงลี่ญาณวราราม

พ.ศ. ๒๕๕๐–๒๕๕๑

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๕๐–๒๕๕๑ หลวงพ่อได้อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุมาบรรจุไว้ ณ เจดีย์วัดถ้ำเสือ พร้อมทั้งแบ่งส่วนหนึ่งไปประดิษฐาน ณ พุทธอุทยานแห่งราวังลา (The Buddha Park of Ravangla) ในรัฐสิกขิม ประเทศอินเดีย ในครั้งนั้นท่านได้ร่วมบริจาคเงิน ๒ ล้านบาท เพื่อสมทบทุนสร้างศาสนสถาน ทั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการแลกเปลี่ยนพระบรมสารีริกธาตุระหว่าง ๑๒ ประเทศ ได้แก่ อินเดีย ศรีลังกา ภูฏาน เมียนมา ลาว กัมพูชา เวียดนาม มาเลเซีย อินโดนีเซีย จีน ไต้หวัน และเกาหลีใต้

บทที่ ๘

ภารกิจเผยแผ่ธรรมทั่วโลก

พ.ศ. ๒๕๕๒

ในปี พ.ศ.๒๕๕๒ เมื่ออายุ ๗๓ ปี หลวงพ่อจำเนียรเดินทางไปเผยแผ่ธรรมที่ประเทศไต้หวันเป็นครั้งแรกในเดือนพฤษภาคม ตามคำนิมนต์ของพระประเสริฐ ญาณวีโร พระภิกษุชาวไทยแห่งหอธรรมสระบัว เมืองจีหลง นับแต่นั้นมา ศาสตราจารย์หลิน ฉงอัน ได้เป็นผู้ประสานการนิมนต์ หลวงพ่อจึงเดินทางไปแสดงธรรมที่ไต้หวันเป็นประจำทุกปีจนถึงเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๖๑ หลังจากนั้นท่านจึงงดการเดินทาง ซึ่งเป็นช่วงก่อนที่โรคโควิด-๑๙ จะเริ่มระบาดในปี พ.ศ.๒๕๖๒

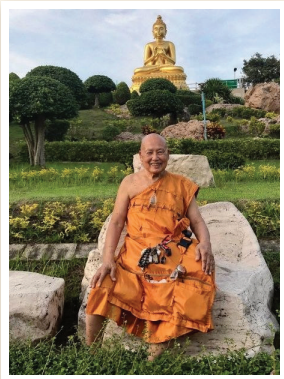

ก่อนหน้านั้น ในปี พ.ศ.๒๕๔๘ เมื่ออายุ ๖๙ ปี หลังจากพำนักอยู่ที่วัดถ้ำเสือมาราว ๓๐ ปี ท่านได้ออกจากวัดถ้ำเสือเพื่อจะได้เดินทางเผยแผ่ธรรมได้อย่างอิสระ โดยมอบหมายให้พระเกษมสุข เขมสุโข เป็นผู้รับกิจนิมนต์ทั้งปวง ไม่ว่าใกล้ไกล งานเล็กงานใหญ่ ในหรือนอกประเทศ ท่านรับไปโปรดทั้งสิ้น ต่อมาในปี พ.ศ.๒๕๕๐ ท่านย้ายไปพำนักที่วัดสุคนธาวาสเป็นการชั่วคราวราว ๒ ปี และในปี พ.ศ.๒๕๕๓ เมื่ออายุ ๗๔ ปี จึงย้ายไปจำพรรษาที่วัดเขาหลาว ตำบลวังมะนาว อำเภอปากท่อ[๕] จังหวัดราชบุรี ท่านยังคงสอนวิปัสสนาในพื้นที่ใกล้เคียง รวมทั้งที่สำนักสงฆ์รังษีมัชฌิมา อำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี ซึ่งเป็นที่ที่ท่านเคยพำนักภายหลังออกจากวัดถ้ำเสือ

พ.ศ. ๒๕๕๕

กลางปี พ.ศ.๒๕๕๕ หลวงพ่อเดินทางไปสอนวิปัสสนากรรมฐานแก่ศิษยานุศิษย์และผู้สนใจ ณ รัฐวอชิงตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา

๕. ฉบับภาษาจีนที่พิมพ์เผยแผ่แล้วระบุว่าวัดเขาหลาวอยู่ในอำเภอกาญจนบุรี

ปลายปีเดียวกัน ท่านได้ร่วมแสดงธรรมใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ ณ พุทธคยา ประเทศอินเดีย เป็นครั้งแรก

หลังจากนั้น ท่านกลับไปพุทธคยาอีกหลายครั้งในช่วงงานสาธยายพระไตรปิฎกนานาชาติซึ่งจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี ทั้งแสดงธรรมและสวด “บทยันต์ ๙” ใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ เพื่อขจัดอุปสรรค

การแสดงธรรม ณ พุทธคยาครั้งสุดท้ายของท่านมีขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๖๑ ครั้งนั้นท่านไม่สามารถเดินทางไปอินเดียได้ จึงแสดงธรรมจากประเทศไทยผ่านทางโทรศัพท์

พ.ศ. ๒๕๕๖–๒๕๕๘

ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๖–๒๕๕๘ หลวงพ่อเดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกาปีละครั้ง เพื่อสอนวิปัสสนากรรมฐานที่รัฐวอชิงตัน ออริกอน และแคลิฟอร์เนีย

พ.ศ. ๒๕๕๙

ในปี พ.ศ.๒๕๕๙ เมื่ออายุ ๘๐ ปี ท่านเดินทางไปยังกรุงมอสโก และเมืองเซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก ประเทศรัสเซีย เพื่อเผยแผ่ธรรม

ปลายปีเดียวกัน ท่านเดินทางไปแสดงธรรมที่ประเทศออสเตรเลีย และกลับไปอีกครั้งในปี พ.ศ.๒๕๖๐

ในช่วงเวลาดังกล่าว นอกจากจะเดินทางไปเผยแผ่ธรรมที่ประเทศมาเลเซียและไต้หวันทุกปีแล้ว ท่านยังรับนิมนต์ไปสอนธรรมะและกรรมฐานที่ประเทศสิงคโปร์และอินโดนีเซียด้วย

บทที่ ๙

ปัจฉิมวัย

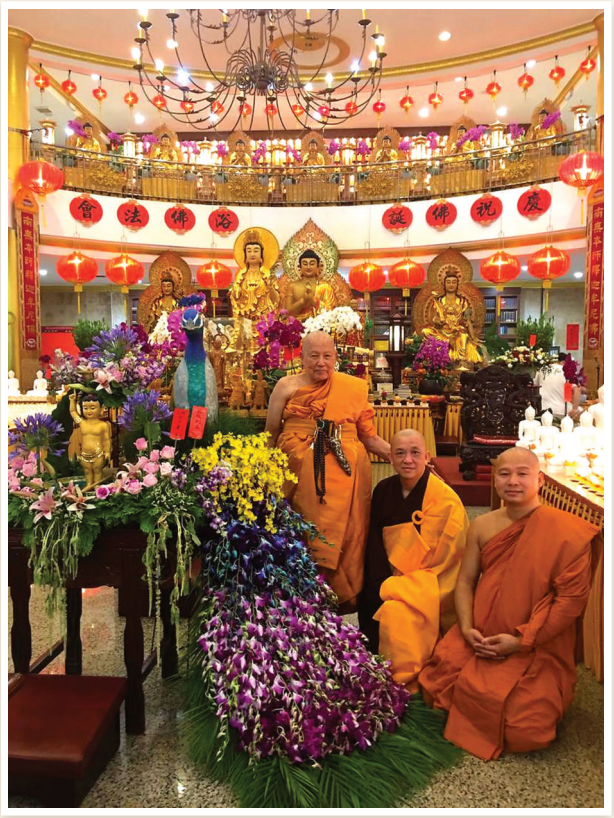
พ.ศ. ๒๕๖๑

ในเดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๖๑ เมื่ออายุ ๘๒ ปี หลังจากนำการปฏิบัติธรรมแบบเข้มข้นเป็นเวลา ๑๑ วันที่ประเทศไต้หวัน หลวงพ่อจำเนียรแจ้งแก่ศิษยานุศิษย์ว่า ปีหน้าท่านจะไม่มาอีกแล้ว เพื่อพักรักษาอาการอาพาธ

พ.ศ. ๒๕๖๒

ในปี พ.ศ.๒๕๖๒ เมื่ออายุ ๘๓ ปี หลวงพ่อออกจากวัดเขาหลาว ไปจำพรรษาและรับการดูแลสุขภาพ ณ วัดมหายานแห่งหนึ่งในกรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย ในช่วงนี้ท่านยังคงแสดงธรรมแก่ศิษยานุศิษย์ในประเทศต่าง ๆ ผ่านโปรแกรมซูม (Zoom) เป็นครั้งคราว ครั้งสุดท้ายในปี พ.ศ.๒๕๖๔

หลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏฺโฐ

พ.ศ. ๒๔๗๙ – พ.ศ. ๒๕๖๙

หลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏฺโฐ มรณภาพเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๖๙ ณ ประเทศมาเลเซีย สิริอายุ ๙๐ ปี ๖๙ พรรษา นับเป็นการสูญเสียพระมหาเถระผู้ทรงคุณ เป็นที่เคารพศรัทธาของศิษยานุศิษย์ และเป็นพระวิปัสสนาจารย์สำคัญรูปหนึ่งของภาคใต้ ยังความอาลัยยิ่งแก่ศิษยานุศิษย์และสาธุชนทั้งในประเทศและต่างประเทศ

หลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏฺโฐ · พ.ศ. ๒๔๗๙ – ๒๕๖๙

ลำดับเหตุการณ์สำคัญ

๒๔๗๙ **ถือกำเนิด** ๑ พฤษภาคม ณ บ้านปากนคร ตำบลท่าไร่ อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช

๒๔๘๔ **ลิ้มรสสมาธิ** อายุ ๕ ขวบ นั่งสมาธิตลอดคืนจนจิตสงบและสว่างไสว

๒๔๘๕ **สูญเสียมารดา** อายุ ๖ ขวบ มารดาถึงแก่กรรมหลังคลอดบุตรคนสุดท้อง

๒๕๐๐ **อุปสมบท** ๒ กรกฎาคม ณ วัดนารีประดิษฐ์ จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่ออายุ ๒๑ ปี

๒๕๐๗ **ศึกษาวิปัสสนา** กับพระอาจารย์แป้น ธมฺมธโร ณ วัดชายนา

๒๕๐๙ **วัดสุคนธาวาส** ย้ายไปช่วยเหลือชาวบ้านท่ามกลางความขัดแย้ง ณ จังหวัดสุราษฎร์ธานี

๒๕๑๓ **กราบหลวงพ่อชา** ณ วัดหนองป่าพง จังหวัดอุบลราชธานี

๒๕๑๕ **ยกย่องระดับสากล** ได้รับยกย่องเป็นวิปัสสนาจารย์ร่วมสมัยในหนังสือ “Living Buddhist Masters”

๒๕๑๘ **ก่อตั้งถ้ำเสือ** ๒๕ พฤษภาคม ตั้งศูนย์ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ณ จังหวัดกระบี่

๒๕๑๙ **ธรรมะสู่ต่างแดน** เดินทางไปต่างประเทศครั้งแรก ณ ประเทศมาเลเซีย

๒๕๒๘ **ยกฐานะเป็นวัด** สำนักสงฆ์ถ้ำเสือได้รับการยกฐานะเป็นวัดอย่างเป็นทางการ

๒๕๓๑ **สหรัฐอเมริกา** รับนิมนต์ไปรัฐอะแลสกา และองค์การนาซา เมืองฮิวสตัน

๒๕๓๗ **สปิริต ร็อก** แสดงธรรมครั้งแรก ณ ศูนย์ปฏิบัติสมาธิสปิริต ร็อก รัฐแคลิฟอร์เนีย

๒๕๔๘ **ออกจากวัดถ้ำเสือ** เพื่อเดินทางเผยแผ่ธรรมได้อย่างอิสระ

๒๕๕๐ **พระบรมสารีริกธาตุ** อัญเชิญมาบรรจุ ณ เจดีย์วัดถ้ำเสือ และแบ่งไปประดิษฐาน ณ รัฐสิกขิม ประเทศอินเดีย

๒๕๕๒ **ไต้หวัน** เริ่มเดินทางไปแสดงธรรมเป็นประจำทุกปี

๒๕๕๓ **วัดเขาหลาว** ย้ายไปจำพรรษา ณ อำเภอปากท่อ จังหวัดราชบุรี

๒๕๕๕ **พุทธคยา** แสดงธรรมใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์เป็นครั้งแรก

๒๕๕๙ **รัสเซีย · ออสเตรเลีย** เผยแผ่ธรรม ณ กรุงมอสโก เมืองเซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก และประเทศออสเตรเลีย

๒๕๖๒ **ปัจฉิมวัย** จำพรรษาและรับการดูแลสุขภาพ ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย

๒๕๖๙ **มรณภาพ** ๑๘ สิงหาคม ณ ประเทศมาเลเซีย สิริอายุ ๙๐ ปี ๖๙ พรรษา

การเดินทางของจิตต้องมีบุญเป็นที่พึ่ง
ปัญญาเป็นแสงสว่างส่องทางให้เราเดิน
ให้เราเห็นทุกข์เห็นโทษ
สิ่งที่ชอบที่ชัง ก็ต้องวางเฉย

เส้นทางธรรมรอบโลก

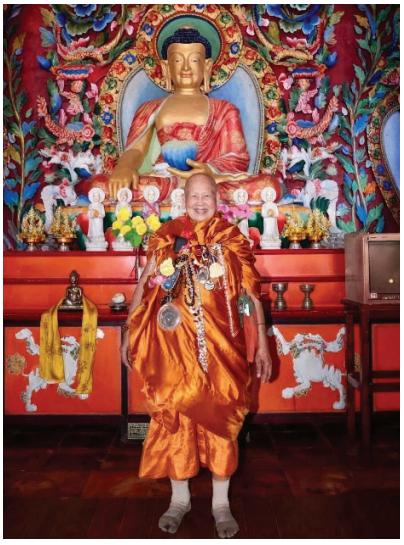

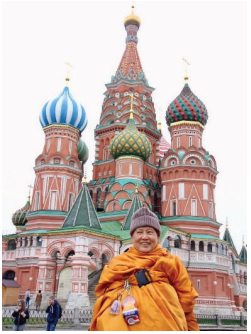

KARMA SHRI NALANDA INSTITUTE

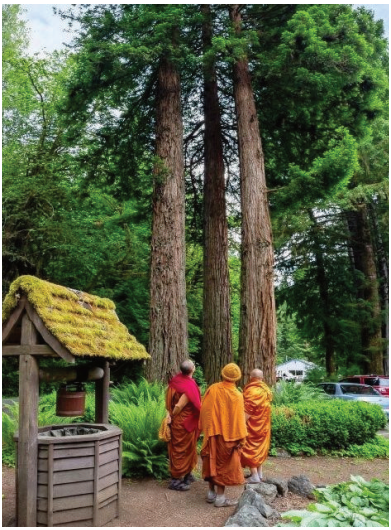

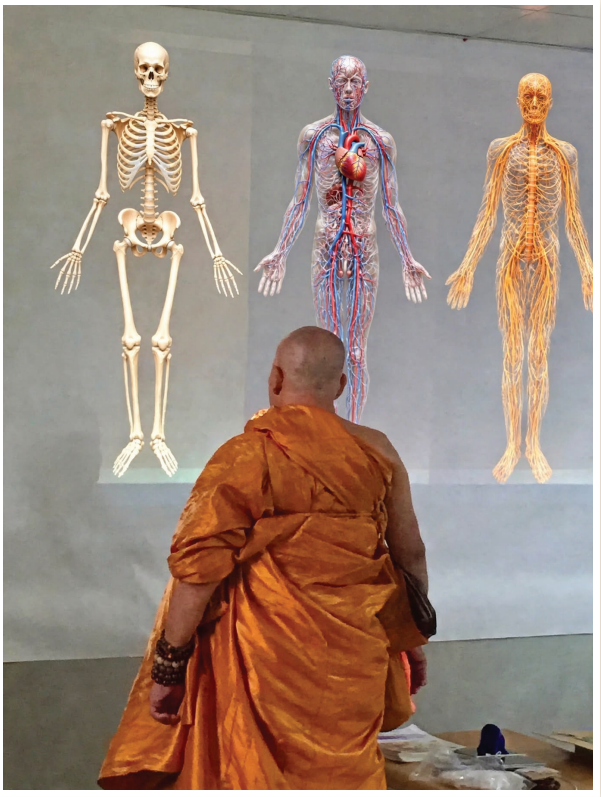

ผู้สนใจศึกษาธรรมคำสอนของหลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏฺโฐ
สามารถค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่เว็บไซต์

Jamnian.org

บทสวดเมตตาที่ได้รับการถ่ายทอดจากหลวงพ่อจำเนียร

“ออแอ ออฮา เมตตา พุทโธ”

ออแอ	คือเสียงร้องไห้ของเด็กผู้หญิง ซึ่งช่วยปลุกจิตเมตตาสงสารให้เกิดขึ้น
ออฮา	คือเสียงร้องไห้ของเด็กผู้ชาย ซึ่งช่วยปลุกจิตเมตตาสงสารให้เกิดขึ้น
เมตตา	หมายถึง ความรักและความปรารถนาดีที่ไม่มีการแบ่งแยก
พุทโธ	หมายถึง พระพุทธเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณแห่ง “ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน”

ความหมายโดยรวมของบทสวดนี้ คือการน้อมนำจิตใจของพระพุทธองค์มาเป็นจิตใจของเรา เพื่อแผ่เมตตาให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ประดุจเป็นลูกของเราเอง

บทสวดเมตตานี้ หลวงพ่อได้รับการถ่ายทอดจาก “ตาอ้น” บิดาของมารดาเลี้ยง การสวดบทนี้จะช่วยเพิ่มพูนเมตตากรุณา และนำพาสิริมงคลมาสู่ตนเองและผู้อื่น ทว่าเคล็ดลับที่ทำให้บทสวดนี้ศักดิ์สิทธิ์และเกิดผล คือ จิตใจของผู้สวดจะต้องเปี่ยมด้วยความปรารถนาดีและเมตตาต่อผู้คนและสัตว์ทั้งหลาย หากเกิดโทสะต่อผู้ใด พลังของบทสวดก็จะอ่อนลงทันที

ภาคที่ ๒ · ปัจฉิมบท

บันทึกความทรงจำ และธรรมโอวาท

พระธรรมวชิรพุทธาคม (ท่านเจ้าคุณชัย ปุรินฺทโก)

รองเจ้าคณะภาค ๑๗

เจ้าอาวาสวัดมหาธาตุวชิรมงคล พระอารามหลวง จังหวัดกระบี่

รักษาการเจ้าอาวาสวัดถ้ำเสือ จังหวัดกระบี่

รอยธรรมจารึก

บทที่ ๑

บำเพ็ญภาวนาในป่าลึก และบททดสอบแห่งความเป็นความตาย

“ความวิเวกอันยิ่งยวดและความยากลำบากบนเส้นทางปฏิบัติ ทำให้เราสามารถมองเห็นสัจธรรมแห่งจิตใจตนเองได้อย่างชัดเจน”

อาตมาเคยปฏิบัติธรรมเพียงลำพังอยู่กลางป่าลึกในจังหวัดพังงา เป็นเวลานานถึงหนึ่งปีเต็ม โดยมีเพียงโยมคนหนึ่งคอยนำอาหารมาถวาย ตลอดทั้งปีอาตมาไม่ได้ออกบิณฑบาตเลย ปล่อยวางความกังวลภายนอกทั้งหมด และมุ่งมั่นจดจ่ออยู่กับการทำสมาธิภาวนาเพียงอย่างเดียว ต่อมาหลวงพ่อจำเนียรได้ขึ้นเขามาเยี่ยม ในยามค่ำคืน หลวงพ่อพักอยู่กับอาตมาบนแคร่ไม้ไผ่อย่างเรียบง่าย และถ่ายทอดวิธีปฏิบัติสมาธิอันลึกซึ้งให้อาตมาอยู่เสมอ

ในเวลานั้นหลวงพ่อเคี่ยวเข็ญอาตมาอย่างเข้มงวดมาก ท่านเน้นย้ำว่าอาตมาจะต้องเข้าสมาธิใน “ท่ายืน” ให้ได้ การยืนทำสมาธินั้นเป็นท่าที่ยากที่สุดเมื่อเทียบกับการนั่งหรือการนอน เพราะขณะยืน จิตจะรวมได้ยากและหวั่นไหวง่าย แต่ในวันที่หลวงพ่อชี้แนะนั้นเอง อาตมาก็สามารถเข้าสมาธิในท่ายืนได้สำเร็จ เมื่อหลวงพ่อเห็นว่า

อาตมาทำได้อย่างคล่องแคล่วแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า “ถ้าหลังจากนี้เธออยากจะไปศึกษาเรียนรู้ที่อื่น ฉันก็จะไม่ห้ามเธออีกเลย”

ท่านได้ถ่ายทอดทุกสิ่งให้อย่างไม่ปิดบัง ไม่ว่าจะเป็นสติ สมาธิ ปัญญา ญาณทัสสนะในการรู้แจ้ง ตลอดจนวิธีการน้อมนำจิตเพื่อพิจารณาดูสภาวธรรมต่างๆ หลวงพ่อเดินได้รวดเร็วมาก มักเดินขึ้นลงเขาในยามพลบค่ำและยามค่ำคืน ส่วนอาตมานั้นยังคงพำนักอยู่ลึกเข้าไปในป่า ฝึกฝนและทบทวนธรรมที่ท่านสอนอย่างต่อเนื่องท่ามกลางความสงบเงียบ

ในช่วงที่อยู่ในป่าลึกนั้น อาตมาเคยตั้งสัจจะอธิษฐานปิดวาจาเป็นเวลาหนึ่งปี โดยไม่พูดจากับใคร ระหว่างนั้นอาตมาล้มป่วยหนัก เมื่อหลวงพ่อทราบเรื่อง ท่านจึงรีบขึ้นเขามาดูแลรักษาและแสดงธรรมโปรด อาตมาได้กราบขอให้หลวงพ่อแสดงธรรมเรื่องโพชฌงค์ (องค์แห่งการตรัสรู้) โดยเฉพาะสติสัมโพชฌงค์ (สติ อันเป็นองค์แห่งการตรัสรู้) เพราะเป็นธรรมที่อาตมาชอบฟังมาก

ขณะที่หลวงพ่อกำลังแสดงธรรมอยู่นั้น จิตของอาตมาก็น้อมรับกระแสธรรมเข้าไป อาการป่วยไข้ก็ทุเลาลงทันที และหายเป็นปกติโดยไม่ต้องฉันยาแม้แต่เม็ดเดียว แม้ว่าการเอ่ยปากสนทนากับหลวงพ่อจะทำให้อาตมาต้องผิดสัจจะเรื่องการปิดวาจา แต่หลวงพ่อก็ได้ปลอบโยนว่า ในเมื่อเป็นการพูดเพื่อฟังธรรม และอาการป่วยก็หายดีแล้ว ก็ไม่ต้องเก็บมาเป็นกังวลอีก

ตลอดคืนวันแห่งการบำเพ็ญภาวนาอันเข้มงวดในป่าเขานั้น บททดสอบความเป็นความตายที่น่าตื่นตระหนกที่สุดครั้งหนึ่ง เกิดขึ้นขณะที่อาตมากำลังนั่งสมาธิอยู่ในถ้ำซึ่งมีงูเหลือมยักษ์อาศัยอยู่ วันนั้นงูเหลือมขนาดมหึมาตัวหนึ่งค่อย ๆ เลื้อยออกมา หากมันคิดจะกินอาตมา มันก็สามารถกลืนอาตมาเข้าไปได้ทั้งตัวอย่างง่ายดาย มันเลื้อยมาอยู่ตรงหน้า แลบลิ้นไปมา จากนั้นก็เลื้อยพาดผ่านตัวอาตมาไป ลำตัวอันหนักอึ้งและเย็นเฉียบของมันกดทับลงบนขาทั้งสองข้างที่อาตมากำลังนั่งขัดสมาธิ

ในเสี้ยววินาทีแห่งความเป็นความตายนั้น เหงื่อกาฬไหลท่วมตัว แต่อาตมาก็ดึงสติกลับมาได้อย่างรวดเร็ว และตั้งจิตมั่นว่า

“เข้าสมาธิเดี๋ยวนี้ สละชีวิตนี้เสีย หากจะต้องตายในเวลานี้ก็ให้ตายไปเถิด”

ในขณะนั้น อาตมาตัดความยึดติดและความกลัวตายทั้งหมดทิ้งไป ปล่อยวางร่างกายนี้อย่างสิ้นเชิง แล้วอาศัยพลังแห่งสติ สมาธิ และปัญญา ถอนจิตออกจากร่างกายอย่างเด็ดขาด ที่คนเรากลัวความตายนั้นก็เพราะไปยึดมั่นถือมั่นว่าอัตภาพที่ประกอบด้วยขันธ์ ๕ นี้เป็น “ตัวเรา” ขอเพียงตัดความตระหนกกลัวตายลงได้ ในโลกนี้ก็ไม่มีสิ่งใดที่จะมาทำให้จิตใจหวั่นไหวได้อีก

งูเหลือมตัวนั้นเลื้อยวนเวียนอยู่รอบกายของอาตมาเป็นเวลานาน ก่อนที่จะค่อย ๆ เลื้อยจากไป ราวกับว่ามันมาเพื่อทดสอบกำลังใจของผู้ปฏิบัติ หรืออาจเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ผู้พิทักษ์สถานที่แห่งนั้น

“เมื่อปล่อยวางความยึดมั่นในกายได้
ด่านแห่งความเป็นความตาย ก็เป็นเพียงสายลมวูบหนึ่งที่พัดผ่าน”

รอยธรรมจารึก

บทที่ ๒

น้อมรับคำสั่งเสียของหลวงพ่อ มุ่งสร้างวัดอย่างเงียบสงบ

วัดถ้ำเสือก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๘ ในเวลานั้นอาตมายังเป็นสามเณรอายุใกล้ครบ ๑๘ ปี และได้ติดตามรับใช้หลวงพ่อจำเนียรมาพำนักจำพรรษาอยู่ที่นี่

โดยอุปนิสัยแล้ว อาตมาไม่ชอบความวุ่นวาย นิยมการปฏิบัติภาวนาอย่างสันโดษและออกธุดงค์ จึงไม่ค่อยได้ติดตามหลวงพ่อในการเดินทางไปเผยแผ่ธรรมในที่ต่าง ๆ แต่เมื่ออยู่ที่วัด อาตมาก็คอยปรนนิบัติหลวงพ่ออย่างใกล้ชิดเสมอ และหลวงพ่อก็สั่งสอนอบรมอาตมาทั้งวันทั้งคืนไม่ขาด

ต่อมาหลวงพ่อปราโมทย์จะหลีกเร้นจากความวุ่นวายภายนอกไปหาสถานที่อันเงียบสงบเพื่อปลีกวิเวก ด้วยใจของท่านมุ่งอยู่กับพระธรรมและการปฏิบัติภาวนาเป็นสำคัญ ทว่าไม่ว่าท่านจะเดินทางไปที่ใด ผู้คนต่างซาบซึ้งในความเมตตาและบารมีธรรมอันเปี่ยมล้นของท่าน บรรดาศิษยานุศิษย์ก็มักหลั่งไหลไปกราบขอพึ่งใบบุญ ดังคำที่ว่า “ที่ใดมีความเมตตา ผู้คนก็ย่อมมารวมกันที่นั่นเป็นธรรมดา”

อาตมาเคยกราบเรียนให้คำมั่นแก่หลวงพ่อไว้ว่า “ขอให้หลวงพ่อสบายใจและเดินทางไปไหนมาไหนได้ตามอัธยาศัย ส่วนเรื่องการสร้างวัดนั้น อาตมาจะเป็นผู้รับภาระเอง” และยังได้กราบเรียนอีกว่า “เมื่อสร้างวัดบางเหรียง อำเภอทับปุด จังหวัดพังงา ถวายเป็นพระราชกุศลแด่ในหลวงรัชกาลที่ ๙ เสร็จสิ้นแล้ว อาตมาจะกลับมาสร้างวัดบางโทง จังหวัดกระบี่ อีกแห่งหนึ่ง เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่ในหลวงรัชกาลที่ ๑๐ จังหวัดพังงาเป็นบ้านเกิดของโยมแม่ วัดบางเหรียงจึงสร้างขึ้นเพื่อทดแทนพระคุณโยมแม่ ส่วนวัดบางโทงที่จังหวัดกระบี่นั้น สร้างขึ้นเพื่อทดแทนพระคุณโยมพ่อ”

ในตอนนั้น หลวงพ่อได้กำชับอาตมาอย่างจริงจังว่า

“วัดถ้ำเสือเป็นหน้าที่ของเธอนะ
เธอจะต้องกลับมารับผิดชอบสร้างวัดนี้ให้สำเร็จ”

หลวงพ่อเป็นผู้จัดซื้อที่ดินทั้งหมดของวัดถ้ำเสือด้วยตนเอง ท่านได้ประกาศเจตนารมณ์ต่อหน้าคณะสงฆ์และญาติโยมอย่างชัดเจนว่า วัดและที่ดินผืนนี้ขอมอบหมายให้อาตมาเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว โดยขอให้ทุกคนช่วยกันสนับสนุนอย่างเต็มที่ เพื่อให้การสร้างวัดดำเนินไปอย่างถูกต้องเรียบร้อย และเพื่อให้พระสัทธรรมดำรงมั่นยั่งยืนสืบไป

ในช่วงที่หลวงพ่อยังดำรงธาตุขันธ์อยู่ แม้ว่าท่านจะเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ มากมาย และยังเคยไปจำพรรษาอยู่ที่วัดมหายานในประเทศมาเลเซียด้วย แต่สำหรับการจัดการสรีระสังขารภายหลังท่านละสังขารนั้น หลวงพ่อได้สั่งเสียด้วยวาจาไว้อย่างชัดเจนว่า หากอาตมาเดินทางไปถึงก่อนที่ท่านจะมรณภาพ หรือภายใน ๗ วันหลังมรณภาพ การจัดการเรื่องสรีระสังขารทั้งหมดให้ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของอาตมาแต่เพียงผู้เดียว แต่หากอาตมาไปไม่ทันตามกำหนด ก็ให้ทำพิธีฌาปนกิจภายใน ๗ วันตามความประสงค์ของท่าน

หลวงพ่อเข้าใจอุปนิสัยและความถนัดของลูกศิษย์แต่ละท่านเป็นอย่างดี ซึ่งต่างก็มีความสามารถไม่เหมือนกัน สำหรับอาตมานั้นเป็นผู้ลงมือทำงานจริง ตลอดหลายปีที่ผ่านมา อาตมาได้ยึดมั่นปฏิบัติตามคำสั่งเสียของหลวงพ่อ ไม่จัดงานเอิกเกริก ไม่โอ้อวด ค่อยเป็นค่อยไปทีละก้าว มุ่งมั่นสร้างวัดทุกแห่งที่ได้รับมอบหมายมาให้สำเร็จลุล่วงอย่างเงียบสงบและมั่นคง

ในตอนที่หลวงพ่อมอบหมายรายละเอียดและแผนงานทั้งหมดให้อาตมานั้น ท่านเคยกล่าวไว้ว่า

“การวางแผนทั้งหมดเธอต้องเป็นผู้นำดำเนินการนะ เจดีย์องค์นี้ฉันจะไม่ยอมให้ใครอื่นมาสร้างเป็นอันขาด”

เมื่ออาตมากราบเรียนถามหลวงพ่อว่า เหตุใดจึงให้ความสำคัญกับการสร้างพระเจดีย์ถึงเพียงนี้ หลวงพ่อได้ตอบด้วยความเมตตาว่า

“ฉันไม่ใช่พระนักก่อสร้างวัดสร้างเจดีย์
หน้าที่ของฉันคือการปฏิบัติธรรมและแสดงธรรมสั่งสอน
ส่วนปณิธานในการสร้างเจดีย์ให้สำเร็จนั้น
ฉันขอมอบหมายให้เธอเป็นผู้ทำให้สมบูรณ์แทนฉัน”

รอยธรรมจารึก

บทที่ ๓

ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย อาศัยพลังจิตระงับเวทนา

ตลอด ๒ ปี ๘ เดือนที่อาตมากลับมาพำนักอยู่ที่วัดถ้ำเสือนี้ อาตมาไม่มีบัญชีธนาคารส่วนตัวแม้แต่บัญชีเดียว สำหรับอาตมาแล้ว นี่คือหน้าที่และข้อวัตรพื้นฐานที่ผู้ปฏิบัติพึงรักษา

หากมีญาติโยมประสงค์จะถวายปัจจัยเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของอาตมา อาตมาจะไม่รับเลย ปัจจัยทุกบาททุกสตางค์ที่ได้รับมา อาตมาจะนำไปใช้ในงานสร้างวัดและสร้างพระเจดีย์ของสงฆ์ส่วนรวมทั้งหมด ด้วยความบริสุทธิ์และโปร่งใส เมื่อไม่มีเงินติดตัวเลย เวลาที่เจ็บป่วยอาตมาจึงไม่ได้ไปหาหมอรักษา ปล่อยให้ร่างกายดำเนินไปตามธรรมชาติของมัน จะเป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปตามนั้น

เมื่อต้องอยู่ลำพังและไม่มีเงิน ยาขนานเอกก็คือการนั่งเข้าสมาธิ อาตมาอาศัยความสงบแห่งสมาธิในการเยียวยาธาตุขันธ์ และอาศัยพลังแห่งสติในการคลี่คลายและระงับความเจ็บป่วย มีอยู่หลายครั้งที่อาการป่วยหนักค่อย ๆ บรรเทาลงและหายเป็นปกติได้เองในระหว่างที่ภาวนาพิจารณาอยู่ในสมาธิ

เมื่อบรรดาลูกศิษย์ทราบเรื่องในภายหลัง ต่างพากันสอบถามด้วยความเป็นห่วงว่า เวลาไม่สบายทำไมพระอาจารย์ถึงไม่บอกพวกเราเลย อาตมาจึงบอกพวกเขาไปว่า ที่ไม่บอกเพราะไม่อยากให้ทุกคนต้องมาคอยกังวลและเหน็ดเหนื่อยวิ่งวุ่น แต่ถ้าใครบังเอิญมาพบเห็นเข้าแล้วยืนกรานจะพาไปโรงพยาบาล อาตมาก็อนุโลมตามนั้น ไม่ได้ดื้อดึงขัดขวางแต่อย่างใด ทว่าโดยเนื้อแท้แล้ว หากจิตใจไม่ถูกเวทนาทางกายลากพาไป ก็ไม่มีความจำเป็นอันใดที่จะต้องดิ้นรนวิ่งหาคนภายนอก

เวลาที่คนเราเจ็บป่วย ความทุกข์ทรมานอันแสนสาหัสส่วนใหญ่นั้น ไม่ได้เกิดจากตัวพยาธิสภาพของบาดแผลหรือโรคนั้นโดยตรง แต่เกิดจากการที่จิตเข้าไปยึดมั่นถือมั่นในร่างกายนี้มากเกินไปจนเกิดอุปาทาน ในใจจึงมักร้องคร่ำครวญอยู่ตลอดเวลาว่า “ฉันเจ็บเหลือเกิน... ฉันทรมานเหลือเกิน...” แต่แท้จริงแล้วก็คือ “ตัวกู” ตัวนี้นี่เอง ที่ไปคว้าเอาความเจ็บปวดนั้นเข้ามา

หากเราสามารถรู้แจ้งเห็นจริงว่า แท้จริงแล้วไม่มี “ตัวเรา” ที่เป็นแก่นสารมารองรับความทุกข์ทรมานนั้นเลย ก็เพียงแค่นั่งนิ่งๆ ดูมันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ปล่อยวางมันลงอย่างสิ้นเชิง เมื่อทำได้เช่นนั้น เรื่องราวต่างๆ ก็จะผ่านพ้นไป ความเจ็บปวดก็จะค่อยๆ บรรเทาและถอยห่างไปเอง หากอายุขัยยังไม่หมด ชะตายังไม่ถึงฆาต ร่างกายก็จะค่อยๆ ฟื้นตัวดีขึ้นตามธรรมชาติ แต่หากถึงวาระสุดท้ายจริงๆ ต่อให้ดิ้นรนยื้อยุดอย่างไรก็ไม่สามารถอยู่ต่อไปได้

ดังนั้น ผู้ที่ศึกษาและปฏิบัติธรรมจึงไม่ควรท้อแท้หมดหวัง อย่าปล่อยให้อารมณ์ในทางลบครอบงำ พึงดำเนินชีวิตไปอย่างเป็นปกติธรรมดา และยอมรับสิ่งทั้งหลายที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าตามความเป็นจริง

หนี้กรรมเก่าที่เคยผูกไว้ เราก็ชดใช้ไปตามวาระ แม้ร่างกายจะต้องทนทุกข์ ก็จงอย่าได้ดื้อดึงขัดขืนต่อกฎแห่งกรรม และอย่าได้ขัดขวางบุญกุศลของผู้อื่น เมื่อมีกุศลธรรมเกิดขึ้น จงช่วยสนับสนุนให้สำเร็จผล เมื่อถึงคราวต้องชดใช้วิบากกรรมใด ก็จงน้อมรับด้วยใจที่สงบนิ่ง ขอเพียงชำระหนี้กรรมเก่าได้หมดสิ้น และมองเห็นแจ้งในขันธ์ ๕ นี้ได้แล้ว ธาตุแท้แห่งชีวิตก็ย่อมบริสุทธิ์สว่างไสวมาตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด

การดำเนินชีวิตส่วนตัวของอาตมานั้นเรียบง่ายเป็นอย่างยิ่ง ไม่มีเงินทอง ข้าวปลาอาหารและที่อยู่อาศัยเป็นไปอย่างสมถะ ทว่าการสร้างวัดนั้นแตกต่างออกไป อาคารอนุสรณ์สถานที่ประดิษฐานสรีระสังขารของหลวงพ่อจำเนียร จะสร้างให้กว้างขวางโอ่โถงและติดตั้งเครื่องปรับอากาศ เพื่อให้ญาติโยมและสาธุชนที่เดินทางมากราบไหว้และปฏิบัติภาวนาสามารถนั่งได้อย่างสบาย และเปิดใจรับธรรมได้อย่างเต็มที่ นี่คือเจตนาและหัวใจในการสร้างวัดของอาตมา

จากบทสัมภาษณ์

พระธรรมวชิรพุทธาคม (ท่านเจ้าคุณชัย ปุรินฺทโก)

เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ.๒๕๖๙

ณ วัดถ้ำเสือ จังหวัดกระบี่

หนึ่งชีวิตอุทิศแด่พระธรรม

จากวัยเยาว์ในหมู่บ้านชาวประมงเล็ก ๆ ทางภาคใต้ของประเทศไทย
สู่การอุทิศตนจาริกเผยแผ่พระธรรมไปทั่วโลก พระเดชพระคุณหลวงพ่อจำเนียร สีลเสฏฐโฐ
ได้ทุ่มเททั้งชีวิตให้แก่การปฏิบัติธรรมและการสั่งสอนธรรมตามรอยพระพุทธเจ้า

หนังสือชีวประวัติโดยสังเขปเล่มนี้บอกเล่าเรื่องราวชีวิตของท่าน ตั้งแต่การฝึกฝนอบรมบ่มเพาะในวัยเยาว์ การบำเพ็ญเพียรภาวนาอย่างเข้มข้น การน้อมนำเมตตาธรรมเพื่อคลี่คลายความขัดแย้งทางการเมือง จวบจนการก่อตั้งวัดถ้ำเสือ จังหวัดกระบี่ พร้อมด้วยเรื่องราวและความทรงจำจากศิษยานุศิษย์ผู้ใกล้ชิด ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความอบอุ่น ความมุ่งมั่น และปณิธานอันแน่วแน่ของท่านในการช่วยเหลือผู้อื่น

ชีวิตของท่านเป็นประจักษ์พยานอันงดงามว่า ความกตัญญู ความเพียร ปัญญา และเมตตาธรรม สามารถเปลี่ยนความทุกข์ยากให้กลายเป็นหนทางสู่ความหลุดพ้นได้ และยังคงเป็นแรงบันดาลใจแก่ผู้แสวงหาความสงบภายในจิตใจ